

Datum van
inontvangstneming

:

09/06/2022

Zaak C-277/22**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

22 april 2022

Verwijzende rechter:

Fővárosi Törvényszék (Hongarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 maart 2022

Verzoekende partij:

Global NRG Kereskedelmi és Tanácsadó Zrt.

Verwerende partij:

Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (Hongaarse regulerende instantie voor de energiesector en de diensten van openbaar nut)

Fővárosi Törvényszék (rechter voor de agglomeratie Boedapest, Hongarije; hierna: „verwijzende rechter”)

[OMISSIS] Verzoekster: Global NRG Kereskedelmi és Tanácsadó Zrt. ([OMISSIS] Boedapest, Hongarije [OMISSIS])

[OMISSIS] Verweerster: Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal ([OMISSIS] Boedapest [OMISSIS])

[OMISSIS] Belanghebbende aan de zijde van verweerster: FGSZ Földgázszállító Zrt. ([OMISSIS] Siófok [OMISSIS])

[OMISSIS] Voorwerp van het geding: administratief beroep tegen [OMISSIS] een besluit op energiegebied

Beslissing:

De verwijzende rechter verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73/EG van het Europees Parlement en de Raad van

13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas en tot intrekking van richtlijn 2003/55/EG, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De verwijzende rechter stelt het Hof de volgende prejudiciële vragen:

- 1) **Moet artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas en tot intrekking van richtlijn 2003/55/EG (hierna: „richtlijn 2009/73”), gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling volgens welke in procedures van de regulerende instantie van de betreffende lidstaat waarbij de gebruiksvergoedingen, de vergoeding voor door een systeembeheerder tegen bijzondere tarieven verrichte diensten en de aansluitvergoedingen worden vastgesteld, alleen de systeembeheerder wordt beschouwd als rechtstreeks betrokken partij die in deze hoedanigheid beroep kan aantekenen tegen een in een dergelijke procedure genomen besluit?**
- 2) **Indien het Hof de eerste vraag bevestigend beantwoordt, dient dan artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest, aldus te worden uitgelegd dat bij toepassing van die bepaling op een geval als dat in het hoofdgeding, een marktdeelnemer op de aardgasmarkt zoals verzoekster, bij wie de systeembeheerder een vergoeding voor een tegen een bijzonder tarief verrichte dienst in rekening brengt op grond van een besluit van de regulerende instantie van de lidstaat waarbij de gebruiksvergoedingen, de vergoeding voor door een systeembeheerder tegen bijzondere tarieven verrichte diensten en de aansluitvergoedingen worden vastgesteld, dient te worden beschouwd als een partij die wordt getroffen door dat besluit en in die hoedanigheid beroep kan aantekenen tegen dat besluit?**

[OMISSIS] [nationale procesrechtelijke elementen]

Motivering

- 1 De verwijzende rechter verzoekt het Hof krachtens artikel 267 VWEU om uitlegging van de Unierechtelijke bepalingen die noodzakelijk zijn voor de beslechting van het hoofdgeding.

Voorwerp van het geding en relevante feiten

- 2 Bij besluit van 10 augustus 2021 (hierna: „bestreden besluit”) [OMISSIS] heeft verweerster als nationale regulerende instantie, in een ambtshalve ingestelde procedure betreffende FGSZ Földgázszállító Zrt. (hierna: „FGSZ Zrt.”) als systeembeheerder van het aardgastransmissienet, op het gebied van de levering en

voorziening van aardgas de hoogte vastgesteld van de bijzondere tarieven die door de systeembeheerder kunnen worden toegepast en van de kosten van de aansluiting op de gastransmissieleiding voor de periode van 1 oktober 2021 tot en met 30 september 2025. Verzoekster (Global NRG Zrt.), een onderneming die aardgas verhandelt en gebruik maakt van het aardgastransmissienet als systeemgebruiker, heeft bij de verwijzende rechter administratief beroep ingesteld tegen het bestreden besluit. Voor de beslechting van het hoofdgeding ten gronde is het noodzakelijk dat eerst de aan het Hof gestelde vragen worden beantwoord.

- 3 Verweester heeft het bestreden besluit onder meer gebaseerd op haar eerder besluit van 30 maart 2021 tot vaststelling van de referentieprijsmethodologie [OMISSIS], waartegen verzoekster in 2021 eveneens beroep heeft ingesteld. De Fővárosi Törvényszék heeft het besluit van verweester [OMISSIS] van 30 maart 2021 nietig verklaard bij vonnis van 12 januari 2022 – dat nog niet definitief is geworden – en verweester gelast een nieuwe procedure te starten. Verzoekster stelt met name dat het bestreden besluit onwettig is, ten eerste omdat het besluit van 30 maart 2021, waarop het gebaseerd is, reeds onwettig was, en in de tweede plaats omdat verweester geen vergoeding had mogen vaststellen voor de overdracht van het beschikkingsrecht. In het licht van artikel 3, punt 15, van verordening (EU) 2017/460 van de Commissie van 16 maart 2017 tot vaststelling van een netcode betreffende geharmoniseerde transmissietariefstructuren voor gas (hierna: „verordening 2017/460”) valt deze dienst namelijk onder de categorie „niet-transmissiediensten”. Daarnaast beroept verzoekster zich op schending van artikel 4, lid 4, en artikel 19, lid 2, van deze verordening, en verzoekt zij primair nietigverklaring van het bestreden besluit.
- 4 Verweester verzoekt om het beroep te verwerpen, primair omdat verzoekster geen procesbevoegdheid heeft en subsidiair wegens ongegrondheid van het beroep.

Motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing en argumenten van partijen

- 5 De verwijzende rechter onderzoekt als voorvraag of verzoekster als systeemgebruiker beroep kan instellen tegen het bestreden besluit, waarbij de tarieven worden vastgesteld die door de systeembeheerder kunnen worden toegepast. Krachtens de toepasselijke nationale wettelijke regeling kan uitsluitend de betrokken systeembeheerder worden aangemerkt als rechtstreeks betrokken partij bij de procedures tot vaststelling van de gebruiksvergoedingen, de vergoeding voor door een systeembeheerder tegen bijzondere tarieven verrichte diensten en de aansluitvergoedingen.
- 6 Volgens verzoekster zijn de bij het bestreden besluit vastgestelde tarieven bindend voor zowel de systeembeheerder als de systeemgebruikers, en raakt het besluit derhalve rechtstreeks aan de rechten en de rechtmatige belangen van beide partijen, aangezien de systeemgebruikers schade lijden indien deze tarieven niet

rechtmatig worden vastgesteld. Als handelaar in aardgas kan verzoekster, gelet op de nakoming van haar handelsovereenkomsten, niet besluiten om geen gebruik te maken van de in het bestreden besluit bedoelde dienst betreffende de overdracht van het beschikkingsrecht, waarvoor de verschuldigde vergoeding dwingend en automatisch door FGSZ Zrt. in rekening wordt gebracht. Voor een aardgashandelaar is dit geen optionele extra dienst maar de enige manier om aardgas te verhandelen met andere handelaren, zodat deze gevolgen heeft voor de rechten en rechtmatige belangen van alle marktdeelnemers die gebruikmaken van deze dienst en zich in een vergelijkbare situatie bevinden (vergunninghouders voor de handel in aardgas).

- 7 Op grond van de nationale wettelijke regeling had de systeemgebruiker het recht om beroep in te stellen in de procedure tot vaststelling van de referentieprijsmethodologie waarop de gebruiksvergoedingen zijn gebaseerd en tot vaststelling van de kortingen, multiplicatoren en seizoensfactoren in verband met de vergoedingen voor de exploitatie van het transmissienet, zodat het onderscheid op grond waarvan hij geen beroep kan instellen tegen het besluit waarbij de gebruiksvergoedingen, de vergoeding voor door een systeembeheerder tegen bijzondere tarieven verrichte diensten en de aansluitvergoedingen worden vastgesteld, discriminerend en in strijd met het Unierecht is. Voor de hoedanigheid als betrokkene is niet relevant of de handelaar de gebruiksvergoeding als kostenelement al dan niet doorberekent.
- 8 Verweerster betwist dat verzoekster het recht heeft om beroep in te stellen, aangezien verzoekster volgens haar geen partij was bij de procedure tot vaststelling van het bestreden besluit en er geen rechtstreekse band is tussen haar en het voorwerp van het beroep. Zij betoogt dat het bestreden besluit uitsluitend aan FGSZ Zrt. rechtstreeks verplichtingen oplegt en dus niet rechtstreeks, maar enkel indirect van invloed is op de situatie van verzoekster. Verweerster verwijst ook naar de bepalingen van nationaal recht, volgens welke in de procedure tot vaststelling van het bestreden besluit alleen aan de betrokken systeembeheerder de hoedanigheid van rechtstreeks betrokken partij wordt toegekend. Zij betwist dat verzoekster verplicht is om gebruik te maken van de litigieuze dienst betreffende de overdracht van het beschikkingsrecht en de daaraan verbonden vergoeding te betalen en betoogt dat de kosten uiteindelijk niet noodzakelijkerwijs door verzoekster worden gedragen aangezien verzoekster de mogelijkheid heeft om deze door te berekenen. Gelet hierop zou de vaststelling dat verzoekster het recht heeft om beroep in te stellen erop neerkomen dat een ieder die deze kosten uiteindelijk draagt kan worden beschouwd als een „partij die getroffen wordt door een besluit van de regulerende instantie” en in die hoedanigheid administratief beroep kan instellen in gevallen zoals dat in het hoofdgeding.
- 9 Verweerster verwijst ook naar overweging 33 van richtlijn 2009/73, waaruit dient te worden afgeleid dat de term „getroffen partij” niet is gedefinieerd in de richtlijn en derhalve door het nationale recht moet worden uitgelegd en bepaald. Volgens de nationale rechtspraak is het aantonen van een rechtstreeks procesbelang een voorafgaand vereiste voor de beslechting van het geding ten gronde en volstaat

een louter economisch belang niet als grondslag voor het recht om beroep in te stellen.

Relevante wettelijke bepalingen

10 Bepalingen van Unierecht:

- Artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73;
- Artikel 47 van het Handvest;

Bepalingen van nationaal recht:

- a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény (wet XL van 2008 inzake de aardgasvoorziening; hierna: „wet inzake de aardgasvoorziening”):

§ 129/B

1. In procedures waarbij de gebruiksvergoedingen, de vergoeding voor door een systeembeheerder tegen bijzondere tarieven verrichte diensten en de aansluitvergoedingen worden vastgesteld, wordt alleen de betrokken systeembeheerder beschouwd als rechtstreeks betrokken partij.

2. In de procedures tot vaststelling van de referentieprijsmethodologie waarop de gebruiksvergoedingen zijn gebaseerd en tot vaststelling van de kortingen, multiplicatoren en seizoensfactoren in verband met de vergoedingen voor de exploitatie van het transmissienet worden de personen die het recht hebben om te worden gehoord in verband met de vergoedingen voor de exploitatie van het transmissienet eveneens als rechtstreeks betrokkene beschouwd.

- a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (wet I van 2017 betreffende het bestuursprocesrecht)

§ 17 Beroep kan worden ingesteld door diegene

a) wiens rechten of rechtmatige belangen door de bestuurshandeling rechtstreeks worden geraakt;

[...].

- § 48 Niet-ontvankelijkheid

(1) De rechter verklaart het beroep niet-ontvankelijk wanneer

[...]

c) het beroep niet is ingesteld door een persoon die daartoe bij wet gerechtigd is;

[...].

Aan de vraagstelling ten grondslag liggende redenen

- 11 De verwijzende rechter is de bestuursrechter die bevoegd is om het bestreden besluit van de nationale regulerende instantie te toetsen. Alvorens te kunnen overgaan tot de beoordeling van verzoeksters beroep ten gronde, dient eerst de vraag te worden beantwoord of verzoekster, gelet op alle omstandigheden van het geval, beroep kan instellen overeenkomstig artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73. Indien het beroep wordt ingesteld door een persoon die daartoe niet gerechtigd is, moet het op grond van de nationale wetgeving om procesrechtelijke redenen niet-ontvankelijk worden verklaard zonder beoordeling ten gronde. Wanneer het beroepsrecht kan worden vastgesteld dient als volgende stap, vóór de beoordeling ten gronde, de materieelrechtelijke vraag te worden onderzocht of de verzoekende partij procesbevoegdheid heeft, dat wil zeggen of het bestreden besluit haar rechten of rechtmatige belangen rechtstreeks raakt.
- 12 Aangezien richtlijn 2009/73 geen definitie geeft van het begrip „partij die getroffen wordt door een besluit van de regulerende instantie” in verband met de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen besluiten van de regulerende instantie in de zin van artikel 41, lid 17, van die richtlijn, moet dit begrip worden onderzocht in het licht van de in de rechtspraak van het Hof ontwikkelde richtsnoeren. In de arresten van 19 maart 2015, E.ON Földgáz Trade Zrt./Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (C-510/13, EU:C:2015:189; hierna: „arrest E.ON Földgáz”), en van 16 juli 2020, Commissie/Hongarije (C-771/18, EU:C:2020:584; hierna: „arrest C-771/18”), heeft het Hof zich reeds gebogen over de kring personen die overeenkomstig het Unierecht inzake de interne markt voor aardgas bevoegd zijn om beroep in te stellen tegen een besluit van een nationale regulerende instantie alsook, mede gelet op het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming, over de inhoud van de op de lidstaten rustende verplichting om een dergelijk beroepsmechanisme in te stellen. In het bij de verwijzende rechter aanhangige hoofdgeding is nadere uitlegging van beide aspecten wenselijk.

Eerste vraag – toepasselijkheid van het nationale recht dat het beroepsrecht beperkt

- 13 Met zijn eerste vraag verzoekt de verwijzende rechter het Hof om uitlegging van de strekking van de in artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73 neergelegde verplichting van de lidstaten, mede in het licht van het in artikel 47 van het Handvest neergelegde beginsel van effectieve rechterlijke bescherming. Hij vraagt of een nationale regeling die van toepassing is op een situatie zoals die in het hoofdgeding, volgens welke in procedures waarbij de gebruiksvergoedingen, de vergoeding voor door een systeembeheerder tegen bijzondere tarieven verrichte

diensten en de aansluitvergoedingen worden vastgesteld, alleen de betrokken systeembeheerder wordt beschouwd als een rechtstreeks betrokkene (§ 129/B, lid 1, van de wet inzake de aardgasvoorziening), verenigbaar is met het Unierecht. Het nationale recht beperkt het beroepsrecht bij wet en laat de bestuursrechter geen beoordelingsvrijheid en evenmin ruimte voor een individuele beoordeling, hetgeen naar het oordeel van de verwijzende rechter een onevenredige beperking vormt van het in artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73 gewaarborgde recht om beroep in te stellen.

- 14 Het Hof is bevoegd om het in artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73 bedoelde begrip „partij die getroffen wordt” uit te leggen. Bij gebreke van een duidelijke uitlegging door het Hof ontbeert de verwijzende rechter de bevoegdheid om de voorrang van het Unierecht en de verplichting om een daarmee strijdige nationale wettelijke regeling opzij te zetten, vast te stellen. Bij gebreke van duidelijke uitleggingsrichtsnoeren van het Hof moet de verwijzende rechter het beroep van verzoekster met toepassing van het nationale recht niet-ontvankelijk verklaren zonder de zaak ten gronde te onderzoeken, aangezien verzoekster volgens het nationale recht geen procesbevoegdheid heeft. De uitlegging van het Hof is daarom onontbeerlijk om het in artikel 41, lid 17, richtlijn 2009/73 en in artikel 47 van het Handvest gewaarborgde beroepsrecht te kunnen uitoefenen.
- 15 Het Hof heeft in zijn arrest in zaak C-771/18, naar aanleiding van de niet-nakomingsprocedure die de Europese Commissie onder nummer INFR(2014)2271 had ingeleid, onderzocht of het door de Hongaarse wetgever vastgestelde mechanisme voor het instellen van beroep in overeenstemming is met het Unierecht, waaronder artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73, dat ook in deze zaak aan de orde is. De Commissie maakte er onder meer bezwaar tegen dat volgens § 129/A, leden 3 en 4, van de tot 20 december 2016 geldende wet inzake de aardgasvoorziening in de procedures tot vaststelling van de gebruiksvergoedingen, de vergoeding voor door een systeembeheerder tegen bijzondere tarieven verrichte diensten en de aansluitvergoedingen uitsluitend de betrokken systeembeheerder als klant kon worden aangemerkt en het recht had om beroep in te stellen. Na de inleiding van de procedure door de Commissie heeft de nationale wetgever de betwiste wettelijke bepalingen echter ingetrokken, hetgeen de Commissie als oplossing van het probleem heeft aanvaard, maar zij bleef bij haar bezwaar dat Hongarije zijn verplichtingen niet volledig was nagekomen door geen geschikt mechanisme vast te stellen dat het recht op beroep tegen de besluiten van de nationale regulerende instantie waarborgt in de zin van artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73.
- 16 Hoewel het Hof in de niet-nakomingsprocedure het bij § 129/A, leden 3 en 4, van de tot 20 december 2016 geldende wet inzake de aardgasvoorziening vastgestelde mechanisme voor het instellen van beroep niet hoefde te onderzoeken, moet worden gewezen op de gelijkens tussen de vroegere en de thans geldende wettelijke regeling. De belangrijkste overeenkomst is dat in beide reguleringsmodellen uitsluitend de systeembeheerder als rechtstreeks betrokken partij wordt aangemerkt, met als gevolg dat de systeembeheerder de enige is die

beroep bij de rechter kan instellen. Volgens de verwijzende rechter komen § 129/A, leden 3 en 4, van de tot 20 december 2016 geldende wet inzake de aardgasvoorziening en de thans geldende § 129/B, lid 1, van die wet inhoudelijk overeen, zodat de huidige regeling identiek is aan de door de Commissie indertijd gelaakte bepaling.

- 17 Zoals het Hof in punt 50 van het arrest E.ON Földgáz heeft benadrukt is de vaststelling van de procesbevoegdheid en het procesbelang van een justitiabele weliswaar in beginsel een zaak van nationaal recht, maar vereist het Unierecht, naast de naleving van het gelijkwaardigheidsbeginsel en het doeltreffendheidsbeginsel, dat de nationale wettelijke regeling niet afdoet aan het recht op een doeltreffende rechterlijke bescherming als bedoeld in artikel 47 van het Handvest.
- 18 Mede gelet op de bezwaren van de Commissie tegen het beroepsmechanisme uit 2016 is de verwijzende rechter van oordeel dat de eerste vraag aldus moet worden beantwoord dat artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest, zich verzet tegen een nationale regeling volgens welke in de procedure van de regulerende instantie van de betreffende lidstaat tot vaststelling van de gebruiksvergoedingen uitsluitend de systeembeheerder als rechtstreeks betrokken partij wordt aangemerkt en als zodanig als enige beroep bij de rechter kan instellen tegen het in die procedure genomen besluit. De verwijzende rechter is namelijk van mening dat § 129/B, lid 1, van de wet inzake de aardgasvoorziening de kring van personen die beroep kunnen instellen tegen besluiten van de regulerende instantie ten onrechte beperkt tot uitsluitend de systeembeheerder, waardoor andere marktdeelnemers in de aardgassector, die ook rechtstreeks door het besluit kunnen worden geraakt, worden uitgesloten van de mogelijkheid om beroep in te stellen.
- 19 Indien het Hof de eerste vraag bevestigend beantwoordt, dient in het hoofdgeding op grond van de voorgaande overwegingen § 129/B, lid 1, van de wet inzake de aardgasvoorziening buiten toepassing te worden gelaten wat het beroepsrecht van verzoekster betreft, aangezien het nationale recht niet in overeenstemming is met de relevante Unierechtelijke bepalingen betreffende het beroepsrecht en evenmin met het in artikel 47 van het Handvest gewaarborgde beginsel van effectieve rechterlijke bescherming. Aangezien in dat geval het Unierecht rechtstreekse toepassing vindt en voorrang heeft boven de nationale regeling, waardoor dient te worden erkend dat verzoekster in het algemeen het recht toekomt om beroep in te stellen, moet dan ook de tweede vraag worden beantwoord, die betrekking heeft op de door het Unierecht bepaalde reikwijdte van de procesbevoegdheid van verzoekster, die verband houdt met haar persoonlijke geraaktheid in het concrete geval.

Tweede vraag – procesbevoegdheid van marktdeelnemers als verzoekster

- 20 Met zijn tweede vraag verzoekt de verwijzende rechter het Hof om uitlegging van de Unierechtelijke bepalingen op het gebied van de interne markt voor aardgas die

betrekking hebben op de kring van personen die beroep kunnen instellen tegen besluiten van de regulerende instantie, en wenst hij richtsnoeren voor de beantwoording van de vraag of een marktdeelnemer die in een situatie als die van verzoekster verkeert als een „partij die getroffen wordt door een besluit van de regulerende instantie” kan worden beschouwd in de beroepsprocedure tegen het in het hoofdgeding aan de orde zijnde besluit.

- 21 Volgens de verwijzende rechter is deze vraag vergelijkbaar met de vraag die het Hof in het arrest E.ON Földgáz heeft onderzocht. Volgens punt 48 van dat arrest berust het recht van E.ON Trade Földgáz Zrt. om beroep in te stellen op de omstandigheid dat zij bepaalde rechten heeft en dat die rechten moeten worden geacht mogelijk te zijn geschonden door een besluit van de regulerende instantie. In punt 49 van het arrest E.ON Földgáz heeft het Hof erop gewezen dat het bij gebreke van Unieregelgeving ter zake een aangelegenheid van de interne rechtsorde van elke lidstaat is om de bevoegde rechterlijke instanties aan te wijzen en de procedureregels vast te stellen voor vorderingen die worden ingediend ter bescherming van de rechten die de justitiabelen aan het Unierecht ontleen, waarbij de lidstaten evenwel gehouden zijn in elk geval een doeltreffende bescherming van die rechten te verzekeren. De lidstaten dienen deze bevoegdheid uit te oefenen met inachtneming van en onverminderd het in artikel 47 van het Handvest gewaarborgde recht op een doeltreffende rechterlijke bescherming.
- 22 In het licht van het voorgaande is in het voor de verwijzende rechter aanhangige hoofdgeding de uitlegging van artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73 noodzakelijk om te bepalen of verzoekster, een onderneming die handelt in aardgas en als systeemgebruiker gebruik maakt van het aardgastransmissienet, moet worden beschouwd als een persoon die aan de richtlijn rechten kan ontleen en wiens situatie is of kan worden geraakt door een besluit van de regulerende instantie waarbij de gebruiksvergoedingen, de vergoeding voor door een systeembeheerder tegen bijzondere tarieven verrichte diensten en de aansluitvergoedingen worden vastgesteld, zodat haar een beroepsrecht dient te worden toegekend. Bij de beantwoording van die vraag is ook van belang dat verzoekster in haar beroepschrift aanvoert dat het bestreden besluit in strijd is met het Unierecht, namelijk met artikel 3, punt 15, artikel 4, lid 4, en artikel 19, lid 2, van verordening 2017/460, en de verwijzende rechter deze stelling slechts ten gronde kan onderzoeken indien hij heeft vastgesteld dat verzoekster procesbevoegdheid heeft.
- 23 De verwijzende rechter stelt voor deze vraag aldus te beantwoorden dat een marktdeelnemer op de aardgasmarkt die zich in een situatie als die van verzoekster bevindt, in een zaak zoals in het hoofdgeding een beroepsrecht heeft op grond van zijn mogelijke rechtstreekse geraaktheid. De reden hiervoor is dat de systeembeheerder voor wie het besluit rechtstreeks verplichtingen schept, de bij dat besluit vastgestelde tarieven automatisch en verplicht in rekening brengt bij verzoekster als marktdeelnemer die aardgas verhandelt, en verzoekster verplicht is om de in rekening gebrachte tarieven aan de systeembeheerder te betalen en geen aardgas kan verhandelen zonder aan deze verplichting te voldoen. Gelet hierop

wordt verzoekster als gevolg van het eventuele onwettige – in casu met het Unierecht strijdige – karakter van het bestreden besluit rechtstreeks in haar rechten en rechtmatige belangen geraakt.

24 In het licht van het voorgaande moeten beide vragen worden beantwoord om, alvorens het hoofdgeding ten gronde te kunnen beoordelen, eerst vast te stellen of verzoekster een beroepsrecht heeft alsmede procesbevoegdheid, met name, of zij rechtstreeks in haar rechten en rechtmatige belangen is geraakt.

25 [OMISSIS]

26 [OMISSIS] [nationale procesrechtelijke elementen]

Boedapest, 22 maart 2022

[OMISSIS] [ondertekeningen]